

Dama de Treflă

axel

SĂ NU PLÂNGI

Bookzone
BUCUREȘTI, 2020

Partea I

Capitolul I

Curiozitatea a omorât pisica

– Vina e un sentiment periculos și în același timp sublim. Exact ca o gaură neagră, ne atrage spre ea, ținându-ne departe de faptele care o provoacă, doar că, dacă îi dăm voie să ne înghită cu totul, suntem pierduți. Vina e ceva firesc până la un punct în care... Domnișoara Scarlett ne ține aceeași predică despre vină în fiecare săptămână. La Hope House totul e bine planificat. *Rutină* e un cuvânt care descrie perfect locul.

În ultimul an ar fi trebuit să învăț că moartea e ceva normal, că vina e o gaură neagră în care m-am lăsat atras fără motiv. Ar fi trebui să învăț cum să las în spate trecutul și să mă concentrez pe prezent. În loc de asta, am bătut și mai mult pasul pe loc. În fișele mele de observație scrie că *progresez lent*. Mie nu mi se pare că progrez în vreun fel.

– ...am primit un dar extraordinar de la natură atunci când ne-am născut, darul de a alege. Așa că tot ce trebuie să faci este să... O bătaie scurtă în ușă întrerupe monologul plictisitor și prostesc al domnișoarei Scarlett.

Ce știe ea despre vină? Ce știe ea despre pierderi?

Continui să desenez personaje care cad în gol pe marginile foi în timp ce oamenii din jur încep să se agite. *Se simte pierdut* mai scria într-una dintre fișele acelea aflate în registrul din capătul holului, în camera asistentelor. Măcar în privința asta au dreptate. Mă simt pierdut și, sincer, nu știu dacă vreau să mă regăsesc.

Un puști ras în cap intră în sală împreună cu domnul Lucas. Pe obrazul stâng i se întinde o cicatrice mare, fără formă, care se pierde sub gulerului tricoului. Nimic interesant.

Îmi văd mai departe de umbra confuză pe care o desenez. Ar putea fi un om care fuge, la fel cum ar putea, foarte ușor, să fie orice altceva. Toate desenele mele pot fi altceva decât par. Mă surprind până și pe mine uneori. Niciodată plăcut.

Domnul Lucas iese din încăpere fără să ne salute, iar în fața noastră rămân domnișoara Scarlett și nou-venitul.

Îmi pierd concentrarea când încep să vorbească. Vreau să tacă.

Creionul din mână nu mă mai ascultă și începe să mâzgălească de capul lui forme care nu au niciun sens. E ca o cobră ce prinde viață odată ce muzica începe.

– Vrei să te prezinți celorlalți? îl întreabă domnișoara Scarlett cu vocea ei mieroasă și ademenitoare.

Vrei să te prezinți *celorlalți* nebuni care n-au altceva mai bun de făcut decât să asculte baliverne despre vină, moralitate, acceptare?

– Oameni dragi, puțină atenție, vă rog!

Oh, atenție. Ce privilegiu! Sper că se bucură de minutele astea de atenție din plin. De altele n-o să mai aibă parte prea curând.

Puștiul pare plictisit și nepăsător. Are atitudinea perfectă pentru locul ăsta. Se presupune că ar trebui să legăm prietenii, să empatizăm unii cu alții, să facem schimb de povești, să învățăm de la ceilalți.

Prostii.

Aici fiecare e pe cont propriu. Dacă ai ocazia să ieși din rahat, nu întârzii încercând să-i tragi și pe alții afară, fugi cât de țin picioarele și nu mai privești înapoi.

Nu că aș fi auzit de cineva care a ieșit.

– Numele meu e...

Imediat ce îi aud vocea, privirea mi se înalță de la desen pentru că...

– ...Alice.

Pentru că puștiul din fața mea e, de fapt, o fată.

În jur răsună un *Bine ai venit, Alice!* plictisit, dar surprins. Ce apariție! Aproape impresionantă. Ghinionul ei că sunt greu de impresionat.

O ignor și pe ea la fel cum îi ignor pe toți ceilalți. Dau pagina și încep să desenez o pădure care ar putea ușor să fie o pânză de păianjen sau dantela de la gulerul domnișoarei S.

– Poți lua loc unde dorești, Alice.

Dintre toate locurile libere, îl alege exact pe cel de lângă mine. Își pune pe spătarul scaunului geaca neagră de blugi cu mișcări nepăsătoare.

Nicio privire.

Niciun salut.

O să ne înțelegem de minune.

Ceasul stă pe loc. I-au fost scoase bateriile *ca să ne concentrăm mai bine pe clipa prezentă*. Eu tot aștept să se termine ziua asta odată.

– Mi-ar plăcea să vă notați următoarea temă, spune domnișoara Scarlett cu vocea ei blândă.

Și mie mi-ar plăcea să plec de aici. Se pare că doar unul dintre noi va primi ce-și dorește.

Alice se foiește în bancă. Probabil nu știa că și la școala de nebuni se dau teme. Domnișoarei S. nu-i scapă agitația de lângă mine. Nu-i scapă nimic, niciodată.

– Îi poate împrumuta cineva o foaie de hârtie și un creion lui Alice? Axel, vrei tu?

Mai am de ales?

Rup strâmb o bucată de hârtie și i-o arunc pe masă împreună cu creionul al cărui vârf s-a tocit într-o pădure gri.

Nu îmi mulțumește, iar mie nu îmi pasă că e nerecunoscătoare. Scot alt creion din buzunar și continui să desenez, nebăgând în seamă tema pe care ne-o dictează domnișoara Scarlett. N-are decât să mă pice. Probabil asta e șmecheria aici, dacă vrei să ieși, nu excelezi. Pici.

Când domnișoara S. consideră că s-a terminat ora, ne dă voie să ieșim. Cu ea nu știi niciodată cât înseamnă o oră. Cert e că are mai mult de șaiszeci de minute de fiecare dată.

– Axel, Alice, vreți să mai rămâneți o clipă?!

Asta a fost o întrebare? Sau a fost un ordin? Pentru că, dacă a fost o întrebare, nu a sunat ca una.

Mă postez în fața ei cu mâinile în buzunarele gecii.

Domnișoara Scarlett e o femeie mărunțică, ajunsă aproape la vârsta pensionării. Seamănă mult cu Bunicuța din Looney Tunes. Mă aștept să scoată în orice clipă o pușcă de sub pupitrul supradimensionat la care stă. De când am venit aici, mă privește într-un fel pe care nu știu cum să-l descriu, matern și în același timp rece, distant.

Alice stă în dreapta mea. Nu mi-a aruncat nici măcar o privire de când a intrat pe ușă. E aproape la fel de înaltă ca mine, are cercei subțiri, argintii, pe tot lobul urechii stângi. Părul negru, foarte, foarte scurt, și ochii albaștri creează un contrast frumos. Dacă o privești mai atent, genele lungi și buzele pline îi trădează feminitatea. La fel și lucrurile acelea pe care se străduiește să le ascundă sub hainele băiețești.

– Axel, mă gândeam că poate ai vrea să îi arăți împrejurimile lui Alice. Știi cât de grea poate fi acomodarea într-un astfel de loc.

Vocea calmă și plină de căldură nu mă mai dă pe spate de mult. Nici măcar privirea vicleană din spatele ochelarilor cu rame groase nu mă mai intimidază.

O să zic pas.

– Apreciez ce faceți pentru mine, doamnă, dar cred că mă descurc și singură, spune Alice.

I se citește o umbră de furie în glas pe care pretindem cu toții că n-am sesizat-o. Măcar nu sunt eu cel care a refuzat.

Domnișoara S. se preface că nu a auzit acel *doamnă* și începe să-și strângă foile de pe pupitru cu mișcări repezite. Data viitoare o va taxa, ține mult la

titlul său. Cine știe câți bărbați o fi refuzat ca să și-l păstreze atâția ani.

– Pot pleca acum?

– Sigur, Alice.

Rămân pe loc pentru încă vreo câteva clipe. Nu știu ce vrea să însemne atitudinea ei, dar pe aici eu sunt cel care face probleme. Și nu-mi place deloc concurența.

– Poți pleca și tu, Axel. Apreciez că ai vrut să ajuți.

N-am vrut. Dar nu-i pasă nimănui ce vreau eu.

La Hope House se află oameni de mai toate vârstele. Suntem un grup pestriț de personaje pe care le leagă un singur lucru, traumele pe care le-au trăit și tulburările de personalitate. Se poate spune că suntem o adunătură de nebuni care n-au reușit să facă față vieții pe care alții o trăiesc zi de zi, bine mersi.

Clădirea e un bloc masiv de beton în formă de U. În aripa de Est stau femeile, în cea de Vest, bărbații. Iar în aripa centrală ne desfășurăm activitățile zilnice de *recuperare*. Curtea e un loc imens, de vreo treizeci de acri. Are copaci înalți care formează un fel de pădure, un iaz și multă iarbă verde. Ar fi chiar frumos dacă nu s-ar termina totul într-un gard imens.

În teorie, stăm aici din proprie inițiativă, vrem să fim ajutați. În practică, am fost aduși de familii sau prieteni pentru că am devenit o povară și pentru că ei încă mai speră că putem fi scăpați de greutatea pe care le cărăm după noi. Însă noi am cam renunțat la speranță și ne-am resemnat.

Ne petrecem cea mai mare parte din timp în zona centrală, la ședințe de terapie individuale sau

colective. Cei mai tineri și mai puțin norocoși dintre noi au în plus și ore de curs conform programei școlare, ca să ne fie mai ușor să ne *reintegrăm* în societate după ce ieșim de aici. Cuvintele lor. Asta presupunând că vom ieși vreodată. Cuvintele mele.

La finalul zilei, ne mai rămân câteva ore libere, pe care unii le petrec scriind în jurnale ce vor ajunge în mâinile psihologilor și psihiatrilor sau punându-și la punct diversele *teme* pentru a doua zi.

Eu prefer să merg la iaz sau să desenez. Desenele ajung și ele pe mâini străine. Sunt disecate și interpretate. Cel puțin cele care nu sfârșesc pe fundul apei.

În ultima vreme, am desenat de nenumărate ori locul ăsta în flăcări. E o închisoare. Orice ar spune ei, rămâne o închisoare.

Tata vine o dată pe lună să i se dea raportul, să vadă pe ce se duc banii lui. Vorbim puțin, ne privim și mai puțin. N-o să-l iert niciodată că a ales să ne părăsească.

Mama venea mai des la început, o făcea să se simtă mai bine cu ea însăși, apoi vizitele ei s-au rărit.

Nu asta pătesc toți pușcăriașii?

Străbat holul până la sala de mese. Îmi iau un măr și o porție de lasagna. Singurul lucru bun în locul ăsta e mâncarea. Face șederea mai suportabilă.

Mă așez lângă Benjamin, un evreu chel, cât un munte, care ar putea să-mi fie bunic. Și-a pierdut întreaga familie într-un atac terorist de acum câțiva ani. A venit de bunăvoie aici și nu pare că ar vrea să plece. Spune că Hope House e casa lui acum. Pare în regulă în cea mai mare parte a timpului, doar că sunt și momente în care se pierde cu firea. Se pierde rău.

- Fără desert azi? Întreabă dezamăgit.
- Prăjiturile cu răvaș nu-s preferatele mele.
- Dar ale mele sunt.

Mă duc după porția de prăjituri cu un zâmbet vag întipărit pe față, iar când mă întorc, o așez în fața lui. Știi cât îi plac, dar mă prefac de fiecare dată că le uit pentru că vreau să mi le ceară. E o chestie a noastră. Vreau să recunoască faptul că are nevoie de ceva de la mine. Pentru că și eu am nevoie de ceva de la el.

- Cardiologul meu te urăște. Dar eu te iubesc.
- Oricând, Benjamin!

Mâncăm în liniște. Nu mă pricep să întrețin conversații. Nu mă pricep să le încep. Cred că știu doar cum să le sfârșesc. Benjamin se descurcă mai mult de unul singur de obicei, îmi face viața ușoară.

Când termină de mâncat, dă tava la o parte, păstrând în fața sa doar farfuria cu prăjiturile.

- Vrei să știi ce-ți prezic astrele azi?
- Adică vreun chinez plictisit și obosit.
- Mai contează?

Cred că nu.

– *E timpul să faci o schimbare*, citește, mijindu-și ochii.

- Surprinzător.

Mușc din măr nepăsător și aștept să scoată al doilea răvaș.

– Albă-ca-zăpada aproape a murit din cauza unuia, spune, arătând spre otrava verde din mâna mea.

- Sunt chiar bune, ar trebui să încerci.
- Nu vreau să risc, mulțumesc!

Înfulecă dintr-o înghițitură prăjitura în semn de sfidare pentru mărul care lucește inofensiv și neatins de pe tava lui.

– *Drumul către tine însuși e cel mai greu de parcurs.*

– Nu merg acolo, îmi pare rău. De acolo am plecat. Și nu prea am de gând să mă întorc.

– Înțelepciunea răvașelor li se arată doar celor care cred în ea, Axel. N-o să se întâmple.

– Ale tale ce zic? Întreb, încercând să par curios.

– *Viața e un sens giratoriu cu o singură ieșire.*

– Ce profund. Până și eu le-aș scrie mai bine.

– Știi... Într-un fel, are dreptate.

– Dar în celelalte se înșală.

Își înalță sprâncenele stufoase. Mă privește sfredelitor de sub ele, așa cum face mereu când atitudinea mi-o ia razna.

– De ce ești atât de pesimist azi?

– Așa-s mereu. Azi ești tu mai optimist decât de obicei.

Nu mă contrazice, deși mă așteptam să o facă. Rupe ultima prăjitură în două și despătorește răvașul cu mișcări tacticoase.

– *Când viața îți dă lămâi...*

Face o pauză pentru a spori efectul. Aștept cuminte continuarea, probabil e o altă prostie fără sens scrisă în doi peri. Doar că așteptarea se lungește, iar Benjamin mototolește hârtia și o aruncă pe tavă.

– Când viața îți dă lămâi... ce?

– Atât. N-are o continuare.

De ce nu sunt uimit? Bagă prăjitura în gură, mulțumit, apoi începe să strângă firimiturile de pe masă.

– Sper că l-au concediat pe cel care scrie aiurelile astea.

– E doar o prăjitură cu răvaș, Axel. N-a făcut niciun rău.

În timp ce iau o altă mușcătură din măr, Alice intră hotărâtă în sala de mese. Din locul în care stau, pot vedea toată încăperea. Își ia doar porția de lasagna și o sticlă de apă. Caută o masă goală, în spate, și mănâncă singură.

– Avem nou-veniți?

– Aha.

Benjamin a lipsit toată dimineața azi. A fost să-și facă niște analize și câteva controale de rutină. Așa-zisa *revizie*. O fi Hope House plin de asistente și medici, dar toți sunt psihiatrii și la câte prostii mănâncă, Benjamin cu siguranță are nevoie de mai mult de atât.

– Poate îți faci un nou prieten. Aveți cam aceeași vârstă, zice, făcându-mi cu ochiul.

– E o ea.

– Ești sigur?

– O cheamă Alice.

O privește insistent, fără jenă, iscoditor, cu intensitatea de care sunt capabili doar cei vârstnici, căutând indicii ale feminității.

– Cine să le mai înțeleagă și pe fetele din ziua de azi?

Cu asta sunt de acord. Nu că aș vrea să le înțeleg. Ia mărul de pe tavă și se ridică cu zgomot.

– Mă duc în recunoaștere.

Se îndreaptă către masa lui Alice, aruncând mărul nevinovat dintr-o mână în alta.

Îmi duc tava, iar la întoarcere îl zăresc pe Benjamin stând în fața ei. Nu spune nimic, ceea ce e mare lucru pentru el. Alice se uită la măruș care zace între ei. Ai zice că-l vede ca pe o bombă cu ceas gata să explodeze, nu ca pe un simplu măruș.

După cinci minute lungi, Benjamin cedează. Se ridică, ia măruș și se întoarce la masa noastră.

– Fata e o ciudată, concluzionează satisfăcut.

Puteam să-i spun și eu asta.

– Ești sigur că știe să vorbească?

– A numit-o *doamnă* pe domnișoara Scarlett.

– Va plăti mai târziu prețul acestei inconștiențe.

Asta am zis și eu.

Cum lumea noastră se rezumă doar la ce se află în interiorul gardului, am ajuns să ne cunoaștem destul de bine unii pe alții, fie că ne place sau nu. Ne știm poveștile, le luăm ca atare și încercăm să nu ne judecăm. Eu încerc.

Durerea nu apropie oamenii pe cât se spune. Toți suferim aici și, cu toate astea, nu am reușit să trecem anumite bariere. Nu oferim milă pentru că nu ne dorim să o primim înapoi.

În afară de Benjamin, n-am putut găsi un prieten în altcineva. Nici nu am vrut. N-am de gând să mă opresc pentru a privi în urmă în ziua în care voi pleca de aici.

Să te legi de oameni înseamnă să te împaci cu ideea că într-o zi îți va fi mai greu să pleci de lângă ei. Sau că îți va fi mai greu când ei vor pleca de lângă tine.

N-ai cum să fii distrus de oamenii care se cară dacă nu te legi înainte de ei. Așa că asta e strategia mea.

Alice pleacă din sala de mese cu aceeași pași mari, siguri, cu care a intrat. Habar nu am unde se duce, dar n-aș vrea să-i stau în cale.

– Ce personalitate. Tocmai ai fost detronat.

– Hai să nu ne pripim, Benjamin. M-a prins într-o zi bună.

– Ești sigur?

Nu sunt.

Drumurile noastre se despart când ieșim. Benjamin merge să se uite la o telenovelă ieftină care îl relaxează. I s-a terminat programul pe ziua de azi. Eu merg la școală cu ceilalți cinci puști de aici. Învățăm doar materii de bază, predate de același profesor care crede că le știe pe toate. Partea proastă e că are dreptate. Chiar le știe.

Sebastian Owenn e omul care deține răspunsul la orice întrebare. Și nu ratează nicio ocazie să o demonstreze.

Mă așez în banca mea. Scot pe masă creioanele și caietul din care am rupt o filă mai devreme.

Netezesc rămășițele, apoi le trasez conturul pe foaia de dedesubt. Le fac să arate ca dinții unui rechin. Cam pueril, totuși e mai bine decât nimic.

Sebastian intră în clasă cu aerul său de superioritate. Mă întreb cu ce are de gând să se dea deștept azi. Trânțește un vraf de hârtii pe catedră, apoi se așază grăbit pe scaunul său, fără să ne salute.

– Copii, azi m-am gândit să ne întoarcem puțin la o lecție despre care am discutat...

Copii venit din gura unuia care la treizeci de ani arată ca și cum încă s-ar afla la pubertate e o insultă. Owenn reușește să-mi capteze atenția pentru mai

mult de cinci minute doar la orele de mate. În rest, îi las pe ceilalți să se spetească.

Alice ajunge cu întârziere. Aici nimeni nu ține cont de absențe, deși toate întârzierile sunt consemnate în dosar. Nu salută. Nu își cere scuze. Doar ia loc în cea mai din spate bancă pe care o găsește goală.

Viața în *școala* de la Hope House nu se compară cu viața într-un liceu obișnuit și, cu toate astea, se supune cam acelorași reguli. Alice e fata cea rea, dușmanul de moarte al fetei populare.

Ce păcat că n-avem o fată populară pe aici.

– Tu trebuie să fii Alice, așa-i? Domnul Lucas m-a informat că ni te vei alătura începând de azi. Sper că vom reuși să îți facem șederea aici cât mai ușoară.

Nu pare prea impresionată de discursul înflăcărat care i s-a pregătit.

– Vrei să ne spui ceva despre tine?

– Nu, mulțumesc!

Owenn pare foarte surprins de răspunsul ei. Nu e obișnuit să i se răspundă altfel decât *ar trebui*.

Șah și mat! Cineva tocmai i-a închis gura. Metaforic vorbind, pentru că de fapt a rămas cu ea căscată. Apucă creta de pe catedră și începe să scrie grăbit ceva pe tablă ca să depășească momentul jenant. Câteva chicoteli răsună în sală.

Sunt impresionat. Expresia ei e la fel de imposibilă ca mai devreme. Își notează ce ni se scrie pe tablă și evită orice privire.

După trei ore interminabile de literatură clasică suntem lăsați să plecăm. Nu am nimic cu literatura. Și nu am nimic cu clasicii. Dar de ce nu-i lăsăm să

se odihnească în pace? Poate merită și alții puțină atenție.

– Alice, aș vrea să mai rămâi câteva minute, spune Sebastian pe cel mai oficial ton de care e capabil.

Cineva are probleme. Mă bucur că de data asta nu-s eu.

Trec pe lângă ea în drum spre ieșire și mi se face milă când îmi amintesc cum a decurs prima mea *discuție* cu Owenn.

Vremea de afară e cât se poate de contradictorie cu locul ăsta. Soarele strălucește. Păsărelele ciripesc. Iarba crește pe nesimțite. Rahaturi din astea care nu ar trebui să-și aibă locul într-un spital de nebuni.

Obişnuiesc să-mi petrec după-amiezile desenând pe marginea iazului. Am un set de creioane și un bloc de desen ascunse în scorbură unui copac. Nu-s interzise sau ceva de genul ăsta, e doar mai eficient să le țin acolo.

Îl desenez pe Sebastian azi. Stă în spatele catedrei, cu mâinile împreunate. Are o privire de dictator, ceea ce și este, într-o oarecare măsură. Insist ceva mai mult asupra coșurilor care îi acoperă fața și ajung să fac aproape la fel de multe câte are în realitate. Îi exagerez puțin începutul de chelie din simplul motiv că pot și sunt generos cu mătreța de pe umeri. Printre șuvițele de păr creț, ies șerpi cu limbile scoase. Dacă ne-aș desena pe noi, cei din sală, am fi cu toții statui.

Nu-i cine știe ce desen, recunosc, dar mă simt mai bine atunci când distorsionez realitatea. Îmi dă un oarecare sentiment de control.

Iau o piatră de jos, mototolesc desenul în jurul ei și o arunc în mijlocul iazului. În momente ca ăsta îmi

amintesc de Joe. Și lui îi plăcea să arunce cu pietre în apă, apoi să numere valurile pe care le stârnea. Când era mic, se încurca de fiecare dată din cauză că știa să numere doar până la zece și era nevoit să țină minte două numărători - a valurilor și a seturilor de zece. Era amuzant să-l privesc. Era amuzant să-l încurc aruncând alte pietre în apă înainte ca valurile stârnite de el să se liniștească.

Acum nu mai e deloc amuzant să mă gândesc. E doar... dureros.

În momente ca ăsta mă urăsc ce mai tare. Și îmi doresc ca în jurul pietrei pe care tocmai am aruncat-o să fiu eu. Domnișoara Scarlett se înșală. Vina nu e un sentiment de care scapi. E un sentiment cu care înveți să trăiești. Nu te slăbește din strânsoarea lui, doar începi să te obișnuiești.

Mai arunc o piatră în apă, cât pot de departe.

Și încă una.

Și tot așa, până le pierd șirul.

Joe ar fi fost suficient de mare acum cât să poată număra toate valurile din apă. Ar fi fost suficient de mare cât să se plângă de școală, fete și prieteni falși.

Ar fi fost... Arunc o ultimă piatră, aproape de mal, ca să pot număra valurile. Ultimul dintre ele, al douăzeci și optulea, e doar o undă firavă pe suprafața apei.

Când mă întorc să plec, o găsesc pe Alice agățată cu capul în jos de una din crengile stejarului în care îmi țin lucrurile. Mă întreb de cât timp mă urmărește. Mă întreb de ce n-au auzit-o cățărându-se în copac.

– Doamna Scott, sau cum o cheamă, o să te pună să înoți după ele dacă află ce faci.

Și tăcerea are o limită a ei, deci. Mă așteptam să mă ignore mai mult.

– O să te pună pe tine dacă îi mai zici o dată *doamna*.

– Oh, bătrânica e de modă veche?

– Poți spune și așa.

Arunc creioanele și blocul de desen înapoi de unde le-am luat. Alice stă în continuare cu capul în jos. Nu știu dacă ar trebui să plec pur și simplu sau să aștept să mai spună ceva. Îmi ridic geaca și dau să mă urnesc din loc.

– Nu ești curios?

– În legătură cu ce?

– Nu știu... Orice.

– Curiozitatea a omorât pisica.

– Măcar a murit satisfăcută.

– Și cu ce a ajutat-o?

Nu primesc răspuns. Îmi văd de drum fără să privesc înapoi. Îmi place iazul mai mult când e pustiu.